

QUYỀN SỐNG CỦA THAI NHI

Trên chiếc ghế nhỏ nơi nhà thương, tôi run lẩy-bẩy và lặng-lẽ khóc. Tôi như vừa trải qua cơn ác mộng. Tôi ước mong đó chỉ là ác mộng chứ không phải sự thật. Nhưng đúng là sự thật. Sự thật phũ phàng! Người ta chích thuốc cho tôi ngủ và người ta giết chết bào thai trong dạ tôi. Bào thai chính là con tôi, đứa con mà trước khi thiếp đi với mũi thuốc mê, tôi giờ tay chào vĩnh biệt con bằng cái vuốt ve trên bụng!

Tôi tỉnh lại với niềm đau đớn khôn tả khi ý thức rõ ràng những gì vừa xảy ra. Tôi muốn gào to hét lớn, nhưng đã quá trễ. Điều gì xảy ra đã xảy ra! Tôi đã giết chết con tôi. Tôi đã khóc và chỉ biết khóc. Tôi khóc ròng rã. Tôi bỏ ăn, bỏ ngủ và buông lờ trách cứ chồng tôi. Tôi trách chàng đã cùng tôi can tội giết con. Lúc này đây, chồng tôi cũng cảm thấy vô cùng đau-đớn và đắng-cay. Chàng không giúp tôi vượt qua cơn khủng hoảng và đồng ý giết hại đứa con vô tội. Thật ra, không một người nào, phải, không một người nào giúp tôi, bắt đầu

là vị bác sĩ. Ông ta lạnh lùng bày vẽ cách thức cho tôi trực xuất bào thai khỏi dạ!

Lúc rời nhà thương về nhà tôi không dám nhìn thẳng vào mắt hai đứa con gái nhỏ. Trong đôi mắt chúng, tôi như mường-tượng trông thấy cặp mắt đứa con mà tôi không bao giờ trông thấy. Điều trước kia tôi nghĩ là "quyền tự do", "tự do giết chết bào thai", giờ đây bỗng trở thành "ngục tù giam cầm tôi".

Từ nội tâm sâu thẳm, tôi cảm thấy mình đang dần dần chết đi. Ngày tháng càng trôi qua tôi càng cảm thấy rơi vào cảnh tuyệt vọng. Tôi bị biến loạn tâm thần. Chồng tôi đưa tôi đi chữa bệnh thần kinh. Nhưng khi đến cổng nhà thương, tôi không chịu vào và xin đưa trở lại nhà. Chính lúc này đây, tôi tha thiết cầu xin ơn Chúa trợ giúp và thâm hiểu rằng, chỉ có lòng nhân từ vô biên của THIÊN CHÚA mới cho phép tôi tìm lại ý nghĩa cuộc sống tương lai của tôi..

Cầu nguyện xong, tôi cảm thấy Chúa như đang ở bên tôi và gieo vào lòng tôi niềm ước ao mang thai trở lại. Một niềm ao ước chân thành, trái ngược với lý lẽ tôi đưa ra trước đó để từ chối mang thai và dẫn đến kết quả giết chết bào thai! Một năm sau, vào đúng tháng và cùng ngày của năm trước, tôi cảm thấy mầm sống mới bắt đầu lớn lên trong tôi. Từ đó, tôi cảm nghiệm niềm vui tuyệt vời của một phụ nữ khi mang thai. Mặc dầu tôi đã mang thai ba lần, nhưng lần này, tôi vẫn khám phá ra thực tại đẹp đẽ vô cùng của một mầm sống đang lớn lên trong dạ. Vito - đứa con thứ tư của chúng tôi - chào đời ngày 3-7-1994. Khi cùng con từ nhà thương trở về nhà, lòng tôi dâng lên niềm an bình khó tả. Tôi nghĩ rằng, đứa con không bao giờ chào đời, giờ đây trở thành thiên thần bản mệnh của chúng tôi.

Năm tháng trôi qua, Vito càng lớn lên càng làm nảy sinh trong tôi niềm ước muốn dẫn thân hoạt động bảo vệ sự sống, bảo vệ những bào thai mới lớn lên trong dạ mẹ. Tôi quyết định đến một nhà thương nổi

tiếng phá thai, với 20 đến 30 vụ phá thai mỗi ngày. Tôi tìm cách tiếp xúc với các phụ nữ đang đứng ngoài hành lang hoặc ngồi nơi phòng đợi phá thai. Tôi cố gắng thuyết phục họ từ bỏ ý định khủng khiếp giết chết mầm sống đang lớn lên trong mình. Tôi hành động như thế một thời gian ngắn. Chị nữ tu làm việc nơi nhà thương để ý và hiểu rõ ý định ngay lành của tôi. Chị khuyên tôi gia nhập một phong trào bảo vệ sự sống hầu hoạt động có hệ thống và hữu hiệu hơn.

Cùng lúc tôi đọc bức thư mục vụ của các Giám Mục vùng Lombardia (Bắc Ý) khuyên các phụ nữ trót đại phá thai hãy ăn năn thống hối và dẫn thân bảo vệ sự sống. Sự sống theo nghĩa rộng, nghĩa là không chỉ bao gồm các bào thai mà cả sự sống của người đau khổ, bệnh tật, túng thiếu và các bậc lão thành nữa.

Đáp tiếng gọi lương tâm và của các Vị Giám Mục tôi hăng say hoạt động bảo vệ sự sống, sự sống thánh thiêng, hồng ân đến từ THIÊN CHÚA.

("Sì alla Vita", n.12, Dicembre/1997, trang 13-14).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

